

Разпни го!

азпни го! Разпни го!

Така страшно, така жестоко, така безмилостно викаше прѣди 1882 години една озвѣрена тѣлпа-народъ противъ своя великъ, благъ, смиренъ и кроткъ учитель.

— Разпни го, о Пилате! ревѣше подученото множество. На мѣсто да загине цѣлъ народъ, нека загине единъ човѣкъ!

— Не намирамъ никаква вина у тоя човѣкъ, отговаря Пилатъ Понтийски, римскиятъ управитель на Иудея. Защо искате неговото погубване, защо желаете неговата смъртъ? Какво прѣстѣпление е извършилъ? Каква неправда е направилъ? Кого е излъгалъ, кого е убилъ, кого е измамилъ, кому имота е ограбилъ, кого е съвѣтвалъ да върши нѣщо зло, нѣщо осждително?

— Не, Пилате, не! Разпни го! Той е бунтовникъ, говори противъ първосвещеницитѣ и лихваритѣ; той е опасенъ за царството. Не признава римския императоръ и нарича се ц а р ь и божи синъ.

Но Пилатъ бѣ уменъ римлянинъ; той знаеше, че мжченикътъ, вързаниятъ бунтовникъ не бѣ нищо друго, освѣнъ единъ великъ учитель на истината, на правдата, на доброто. Римскитѣ закони не гонѣха такива учители. Въ Римъ, въ Атина, въ Александрия и на други мѣста въ обширната тогава римска държава имаше много училища, дѣто учителитѣ сво-